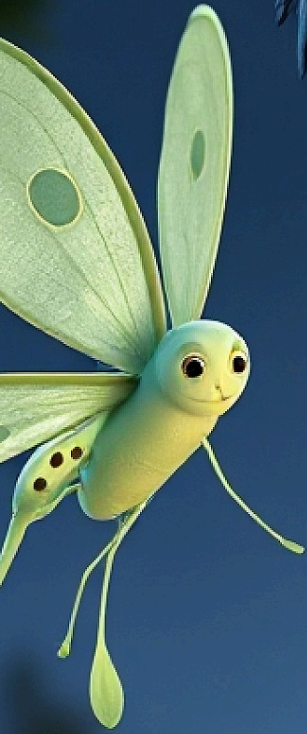
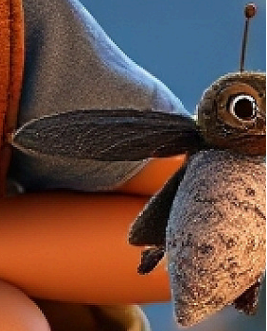


Çocuk ve Güve Bahçesi



Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Güve Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL



Kasabanın kenarındaki küçük bir evde, sıcak kahverengi tenli ve dağınık siyah saçlı bir çocuk yaşırdı. Yuvarlak koyu kahverengi gözleri ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Her akşam, güneş ufka yaklaştığında, verandasına oturur ve gökyüzünün maviden mora, oradan da siyaha dönüşünü izlerdi. Diğer çocuklar içerideyken, o karanlıkta çırpınan küçük kanatları fark ederdi. "Sen kimsin?" diye fısıldardı, ama gece sessizdi.



Bir akşam, çocuk annesinin kulübesinde bir tohum paketi buldu. Paketin üzerindeki resimde gece açan beyaz çiçekler vardı. "Ay çiçekleri," diye yavaşça okudu. Aralıklı dişleriyle gülümsemesi genişledi. Çamur lekeli spor ayakkabılarını giydi ve küçük kanvas çantasını kaptı. "Gece için bir bahçe yapacağım," dedi. "Kimsenin görmediği yaratıklar için özel bir bahçe."



Çocuk, veranda ışığından uzakta, avlunun sessiz bir köşesini seçti. Mala ile yumuşak toprağa diz çöktü, mavi gömleğinin kollarını sıvadı. Tohumları düzgün sıralar halinde ekti, toprağı hafifçe okşadı. "Büyüyün ve güçlenin," dedi onlara. "Gece uçucuları bekliyor." Ondan sonraki her akşam bahçeyi suladı ve izledi. Ama günlerce hiçbir şey olmadı. Toprak kahverengi ve çıplak kaldı.



Sonra bir akşam, topraktan küçük yeşil filizler çıktı. Çocuk ellerini çırpı. "Başardınız!" diye sevindi. Her gün bitkilerle ilgilendi, yabani otları yoldu ve cesaret verici sözler fısıldadı. Zeytin yeşili şortu dizlerinden çamurlandı. Yavaşça yapraklar açıldı ve tomurcuklar belirdi. Diğer çocuklar oynamaya kaçsa da çocuk sabırla bekledi. Harika bir şeyin geldiğini biliyordu.



Sonunda, dolunaylı sıcak bir gecede ilk çiçek açıldı. Soluk ve parlaktı, küçük bir fener gibiydi. Çocuk şaşkınlıkla nefesini tuttu. Yaprakları ay ışığında hafifçe parıltıydı. Birer birer daha fazla çiçek açtı, ta ki tüm bahçe yumuşak bir ışıqla parlayana kadar. "Çok güzel," diye fısıldadı. Kalbi hızla çarparak hiç kıpırdamadan oturdu ve kimin geleceğini görmek için bekledi.



İlk ziyaretçi bir luna güvesiydi. Kanatları soluk nane yeşili, uzun kuyruklu ve yumuşak sarı göz benekliydі. Kanatlarının kenarlarında hafif gümüşі bir parıltı vardı. Aşağı süzölüp parlayan bir çiçeğe kondu. Çocuk nefesini tuttu. "Merhaba," dedi yumuşakça. Güve tüylü antenlerini salladı ve nektar yudumladı. Gülümsüyor gibiydi. Sonra havalandı ve her çiçeği kontrol eder gibi bahçenin etrafında döndü.



Işığa çekilen daha fazla güve geldi. Küçük kahverengiler, griler ve pembe sarı kanatlı bir tane. Çiçeklerin arasında uçuştular ve dans ettiler. Çocuk hayranlıkla izledi. "Hepiniz buraya hoş geldiniz," dedi. Luna güvesi onları en tatlı çiçeklere götürdü. Sakin ve zarif görünüyor, diğerlerine yiyecek bulacakları yeri gösteriyordu. Bahçe küçük, sessiz kanatlarla canlanmıştı.



Sonra küçük bir ışık yanıp söndü. Çocuk yaklaştı. Bu bir ateş böceğiydi, başparmak büyüklüğünde ve hızlı, parlak siyah gövdeli ve yumuşak turuncu-kırmızı kafalı. Kuyruğu altın yeşili parlıyor, bir kalp atışı gibi nabız gibiydi. "Yolu aydınlatıyorsun!" diye güldü çocuk. Ateş böceği bahçe yollarında hızla uçtu, yeni bir güveyi bir çiçeğe yönlendirdi. Neşeli ve oyuncu görünüyordu ve çocuk mutlu hissetti.



Gece derinleştikçe, yaşlı bir güve çocuğun dizine kondu. Büyüktü, tozlu kahverengi kanatları yıpranmış, yırtık kenarlıydı. Kehribar gözleri nazikti ve sırtı kalın gri tüylerle kaplıydı. Yürüme sopası gibi küçük kıvrılmış bir yaprak taşıyordu. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu yaşlı güve çatlak bir sesle. Çocuk başını salladı. "Senin için," dedi. "Hepiniz için."



Yaşlı güve, Büyükbaba Güve, çocuğa gece uçucularının en çok hangi çiçeklere ihtiyacı olduğunu anlattı. "Parlayan beyazları severiz," dedi yaprak sopasına vurarak. "Ve dillerimiz için uzun tüplü olanları." Çocuk dikkatle dinledi. Güvelerin en çok ay çiçeklerini sevdiğini fark etmişti. "Daha fazla ekeceğim," diye söz verdi. "Her küçük gece uçucusu için bir yuva yapacağım." Yaşlı güve bilgece başını salladı ve bir yaprağa yerleşti.



Ertesi akşam çocuk yeni tohumlar getirdi. Akşam sefası ve hanımeli ekti, alacakaranlıkta açan çiçekler. O kazarken ateş böceği yolu aydınlattı. Luna güvesi yukarıda süzüldü, sanki onaylıyordu. "Burası huzurlu bir yuva olacak," dedi çocuk. Ay yükselene kadar çalıştı, küçük elleri toprakla kaplıydı. Çoğu insanın fark etmediği yaratıklara yardım ettiğini bilerek gurur ve mutluluk duydu.



Haber gece yaratıkları arasında yayıldı. Daha fazla güve, böcekler ve uykulu kahverengi bir yarasa geldi. Çocuk her birini selamladı. "Güve bahçesine hoş geldiniz," dedi. Ateş böceği ışığını yanıp söndürdü ve luna güvesi yeni gelenleri en iyi çiçeklere götürdü. Yaşlı güve bir taşın üzerinde oturdu, nazik kehribar gözleriyle izledi. Bahçe sessiz bir yaşamla uğulduyordu. Çocuk kendini dünyanın en şanslı çocuğu gibi hissetti.



Bir gece soğuk bir rüzgar esti. Çocuk küçük dostları için endişelendi. Yapraklar ve dallardan küçük bir barınak yaptı, dinlenmek için rahat bir yer. Güveler içeri sokuldu, güvende ve sıcaktı. "Teşekkürler," diye fısıldadı luna güvesi. Çocuk gülümsedi. "Herkesin bir yuvaya ihtiyacı var," dedi. Bu sessiz ziyaretçilerin gündüzün meşgul arıları kadar önemli olduğunu fark etti. Onlar da çok çalışıyor, karanlıkta çiçekleri tozlaştırıyorlardı.



O geceden sonra çocuk her akşam bahçesiyle ilgilendi. Güveleri, ateş böceklerini ve böcekleri izledi. İsimlerini ve alışkanlıklarını öğrendi. Çilli yüzü sevinçle parladı. "Önemli olmak için büyük veya gürültülü olman gerekmez," dedi annesine. Annesi onu sıkıca kucakladı. Bahçe her küçük gece uçucusu için huzurlu bir yuva oldu. Ve çocuk, birçok insanın fark etmediği yaratıklara yardım ettiğini bilerek mutlu oldu.



Çocuk büyüdü ama güve bahçesini asla unutmadı. Diğer çocuklar görmeye geldi. Onlara parlayan çiçekleri ve küçük kanatları gösterdi. "Dikkatlice bakın," dedi. "Gece harikalarla dolu." Luna güvesi hâlâ ziyaret ediyordu, zarif ve utangaç. Ateş böceği hâlâ yolları aydınlatıyordu. Ve Büyükbaba Güve hâlâ yaprak yürüme sopasıyla hikayeler anlatıyordu. Bahçe bir yuvaydı ve çocuk onun bekçisiydi.



Bir gece çocuk bahesinde oturdu ve yıldırlara baktı. Dünya sessizken ortaya ıkan tm yaratıkları dřnd. Kktler ve fark edilmiyorlardı ama nemliydiiler. "Teřekkrler," diye fısıldadı geceye. Bir gve omzuna kondu. Aralıklı diřleriyle glmsedi. Bahe hafife parladı, dnya zerinde kk bir ay ıřığı parası. Ve ocuk her kk gece uucusunun bir yuva bulunduğunu biliyordu.